

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.468 van 21 mei 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 januari 2008 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende een eerste aanvraag in om een visum type C te bekomen bij de Belgische vertegenwoordiging in Ankara op 19 maart 2007, die op 4 april 2007 werd geweigerd.

1.2. Verzoekster diende een tweede aanvraag in om een visum type C te bekomen bij de Belgische vertegenwoordiging in Ankara op 27 april 2007, welke op 3 mei 2007 werd geweigerd.

1.3. Verzoekster diende een derde aanvraag in om een visum type C te bekomen bij de Belgische vertegenwoordiging in Ankara op 19 december 2007.

1.4. De gemachtigde van de minister weigerde de toekenning van het visum kort verblijf op 31 januari 2008. Deze beslissing werd op 1 februari 2008 ter kennis van verzoekster gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen van de aanvrager

Onvoldoende regelmatige persoonlijke bestaansmiddelen

Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd (aanvullen)

Uit de voorgelegde documenten kan de juiste solvabiliteit van de garant niet worden opgemaakt.

Beslissing genomen conform artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden.

“(…)”

2.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.(…)”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing voornoemde overwegingen bevat en dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze bij de verdere bespreking van het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zich bij de beoordeling van de aanvraag tot het bekomen van een visum in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden

beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Verzoekster voert in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden aan dat de solvabiliteit van de aanvrager niet ter zake doet, aangezien er een verbintenis tot tenlasteneming werd aangegaan. Verzoekster preciseert dat dan ook enkel dient gekeken te worden naar de financiële toestand van de garant en niet van verzoekster.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing melding maakt van het ontbreken van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen in hoofde van de aanvrager, om vervolgens de bestaansmiddelen van de garant te onderzoeken. Deze werkwijze kan niet worden aangevochten aangezien ze rechtstreeks voortvloeit uit de artikelen 3 en 3 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Normaliter dient een vreemdeling die het Schengengebied wenst te betreden in het bezit te zijn van persoonlijke middelen van bestaan, zoals blijkt uit artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De reglementering inzake de verbintenis tot tenlasteneming biedt de vreemdeling die zelf niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan toch de mogelijkheid om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de vreemdelingenwet. In het kader van een aanvraag van een visum voor kort verblijf dient dus, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, ook, en zelfs bij voorrang, te worden gekeken naar de financiële toestand van de aanvrager zelf. Verzoekster betwist bovendien geenszins de in de bestreden beslissing gedane vaststelling betreffende zijn bestaansmiddelen. De overwegingen van verzoekster kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. Verzoekster beweert vervolgens in wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat ze stelt dat de juiste solvabiliteit van de garant niet kan worden opgemaakt zonder echter te motiveren welke stukken juist ontbreken.

2.8. Artikel 17/4 § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) bepaalt dat de vreemdeling samen met de verbintenis tot tenlasteneming de volgende stukken dient over te maken:

“een loonfiche of een document, opgesteld door een openbare overheid, waaruit de maandelijkse of jaarlijkse netto-/bruto- inkomsten van de garant blijken of wanneer hij één van deze stukken niet kan overleggen, enig ander document waarin het bedrag van de inkomsten vermeld wordt;”

2.9. Het administratief dossier bevat een uittreksel uit een werkboek, houdende een tabel die gegevens bevat over prestaties die de garant van verzoekster als vakman (technicus) zou hebben geleverd gedurende de maand november 2007. Uit de tabel blijkt dat de garant begin december 2007, 1.794 euro netto ontving. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 januari 2008 besliste om de definitieve beslissing inzake de visumaanvraag uit te stellen. Aan de betrokken ambassade werd gevraagd om de loonfiches van de garant over te faxen. Het administratief dossier bevat geen betekening van deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 januari 2008 aan verzoekster. In een mailbericht van 18 januari 2008 wordt door de Belgische ambassade in Ankara het volgende gemeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken: *“netto inkomen 07 (...): sept: 1794?, aug 1.296? juli: 1016? Inkomsten van (...): cooler technicien (...) We kunnen ook niet uitvinden voor welke werknemer de garant werkt. Er zijn een aantal tabellen in het dossier die moeten doorgaan voor loonfiches. Last 3 months salary slip of invitor is not clear, we can not find out how much he earns.”* De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen documenten bevat aangaande het inkomen van de garant

van verzoekster voor de maanden juli, augustus en september 2007 waarvan sprake in het bovenvermeld mailbericht van 18 januari 2008 van de Belgische ambassade in Ankara.

2.10. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.11. Uit bovenvermeld artikel 17/4, §2, 1° van het vreemdelingenbesluit blijkt dat naast loonfiches en overheidsdocumenten, "enig ander document" kan worden voorgelegd waaruit het bedrag van de inkomsten van de garant worden vermeld. Uit de in punt 2.8. vermelde tabel blijkt dat de garant van verzoekster in december 2007, 1.794 euro netto ontving. Blijkens het in punt 2.9. vermelde mailbericht van 18 januari 2008 van de Belgische ambassade in Ankara zouden ook gegevens beschikbaar zijn aangaande het inkomen van de garant van verzoekster voor de maanden juli, augustus en september 2007. In het mailbericht wordt echter niet nader gespecificeerd waarom er achter de loonbedragen die de garant van verzoekster ontvangen heeft voor de maanden juli, augustus en september 2007, vraagtekens geplaatst werden (zie punt 2.9.). Blijkens het administratief dossier heeft de gemachtigde van de Minister daaromtrent geen uitleg gevraagd en het administratief dossier bevat zoals reeds eerder vermeld geen stukken aangaande de loonbedragen van de garant voor de maanden juli, augustus en september 2007. Zoals reeds eerder vermeld bevat het administratief dossier evenmin een betekening van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 januari 2008 aan verzoekster, waarbij de beslissing inzake de visumaanvraag wordt uitgesteld en waarbij de overlegging van loonfiches gevraagd wordt. Uit andere mailberichten van de Belgische ambassade in Ankara blijkt wel dat zwaar getild wordt aan het feit dat verzoekster voor de derde maal een visumaanvraag indient ("*Ca sent l'établissement! Sinon, pourquoi insisteraient-ils? La lune est-elle plus ronde chez nous ?* »). Uit deze mailberichten blijkt tevens dat de gegevens inzake een andere garant van verzoekster, waarop verzoekster beroep gedaan heeft bij eerdere visumaanvragen vermengd worden met de gegevens van de garant waarop verzoekster beroep doet ter ondersteuning van zijn in punt 1.3. vermelde aanvraag. Ook in de nota van de verwerende partij worden de gegevens van de diverse garanten door mekaar gehaald, wat ook ter terechtzitting blijkt.

2.12. Om te kunnen beoordelen of een beslissing de grenzen van de redelijkheid kennelijk te buiten gaat, moet de Raad naast de juridische elementen, de feitelijke elementen kennen op grond waarvan het bestuur tot die beslissing gekomen is. De verwerende partij heeft de plicht in het administratief dossier alle relevante stukken voor te leggen. Bij ontstentenis van het voorleggen van deze stukken moet de Raad er van uitgaan hetzij dat ze niet bestaan, zodat de beslissing niet gemotiveerd is, hetzij, indien het bestaan van de stukken door de partijen niet wordt betwist maar de inhoud ervan niet vaststaat, dat niet bewezen is dat de beslissing op geldige motieven berust. In onderhavige zaak worden niet alle stukken voorgelegd waarvan sprake in het mailbericht van de Belgisch ambassade in Ankara van 18 januari 2008 ingevolge waarvan de bestreden beslissing wordt getroffen. De Raad bevindt zich aldus in de onmogelijkheid om zich uit te spreken over de vraag of de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dient vast te stellen dat de verwerende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing op geldige motieven steunt (Rv.St, 70.524 van 30 december 1997,) minstens is de motivering gebrekkig aangezien ze niet nader specificeert waarom de juiste solvabiliteit van de garant niet kan worden opgemaakt. In de nota met opmerkingen van de verwerende partij wordt gepoogd nader toe te lichten waarom de juiste

solvabiliteit niet kon worden opgemaakt, doch dit kan het vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet rechtzetten.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond. Aangezien de behandeling van het tweede middel verzoekster geen bijkomend voordeel kan opleveren, wordt het tweede middel niet besproken.

2.13. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, heeft geen voorwerp meer. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 januari 2008 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 mei 2008 door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.